

Војина

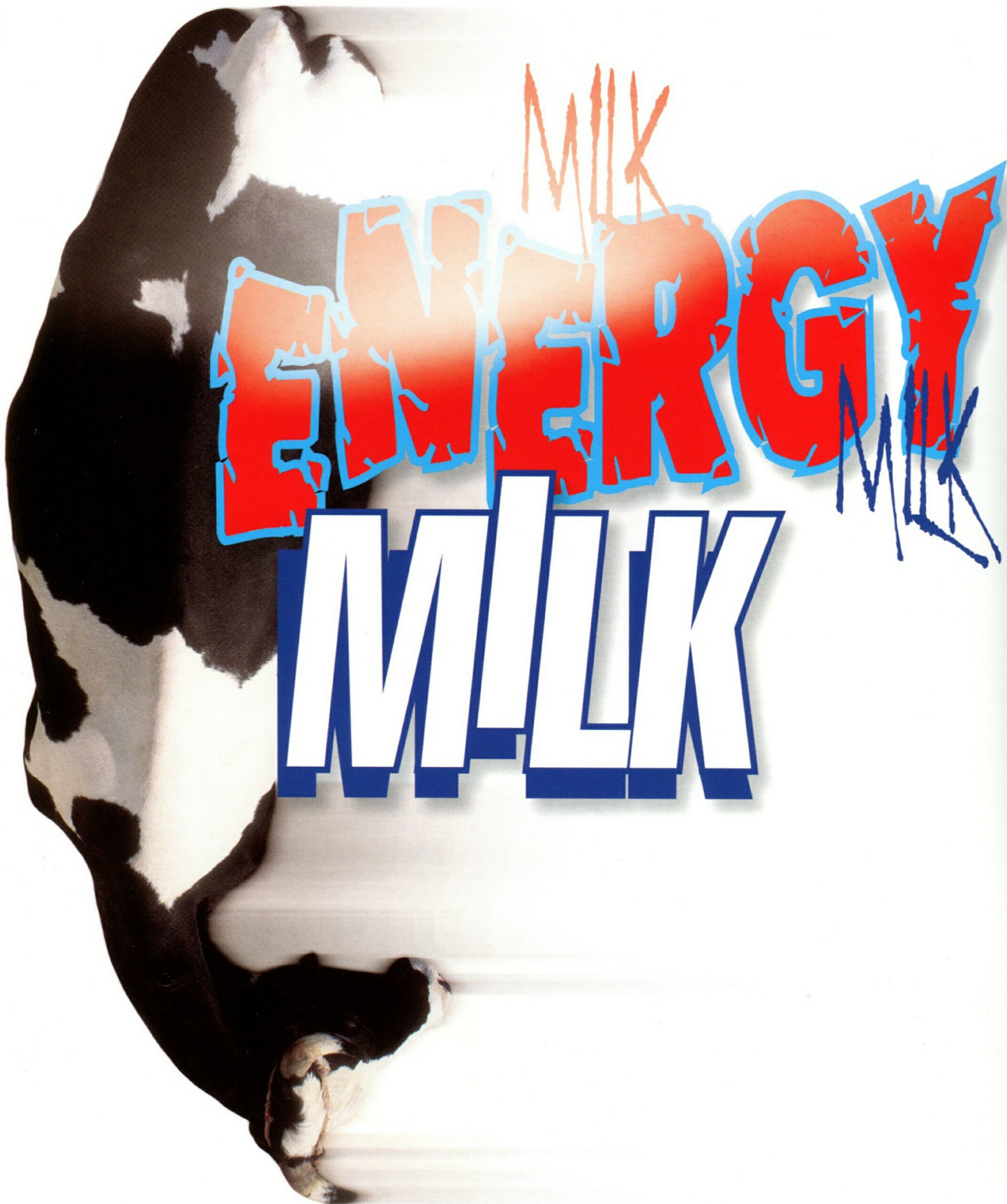

Ревија
ФК Војводина
Година I
Број 3
Децембар 2001.
Цена: 50 дин.

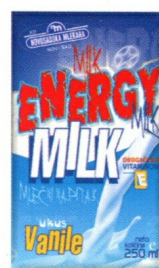
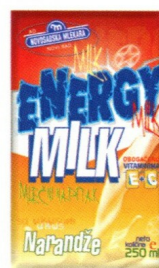

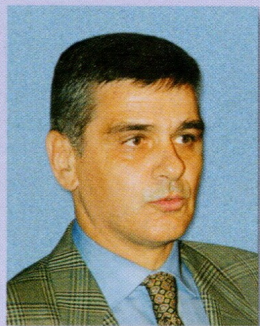
СРЕЋНА
2002!
FKVOJUDINA.COM

ПОСТЕР:
ПОЛЕДИЦА
ЦИЛИНШЕК

NAŠE
KRAVE
NISU
LUD

Реч уредника

Лејо је, и свакако важно, ишло може да се каже да је у временима иза нас Војводина била боља на терену него у медијима.

Добре игре током јесењег дела шампионата, посебно у мечевима са најснажнијим ривалима, уливају наду да је екипа успела да појача неке давно усађене такмичарске комплексе, који су у даљој и ближој прошлости често били нејаремитиви лимитирајући фактор за остваривање значајнијих резултата. Просто речено: док је била само јака за слабе, а слаба за јаке – Војводина је тајворила.

Ако и у наставаку шампионата Мирослав Тањга и Слободан Павковић, заједно са сарадницима, буду успевали да тимом улију толико потребно самопоуздање за успехе у дерби сусретима, треба очекивати, разуме се уз озбиљнији притисак и више среће у такозваним „малим такмицама“, да ће Војводина на пролеће бити још успешнија у борби за ишло бољи пласман у врху прволигашке табеле.

Није, међутим, лејо ишло је Војводина јесенас у медијима показала ружно лице. И на том најсвежијем примеру уверили смо се да оно вечно заклинање како је интерес клуба изнад сваког појединца на делу, нажалост, рејко добија потврду. Уколико је Павковићу и играчима било теже и зато су постигнути резултати тим вреднији.

Добро је ишло је Војводина једну бурну календарску годину, упркос свим проблемима, ипак успела успешно да приведе крају. То доноси потребан мир за рад у зимској паузи и припремање за наставак сезоне у којој ће централни такмичарски задатак несумњиво бити полуфинални сусрет Кућа Јужославије против Црвене звезде у Новом Саду. Из два разлога: прво, због шансе за пласман у финале и евентуално први тријумф у овом такмичењу у историји клуба, и друго, јер је то могућност да се испуни главни такмичарски циљ постављен на почетку сезоне – пласман у Европу.

Нека 2002. буде година наших радosti! 🏆

М. Гавриловић

Насловна страна: Радован Кривокапић, Саша Тодић и Игор Богдановић; фото: Драгутин Савић

САДРЖАЈ

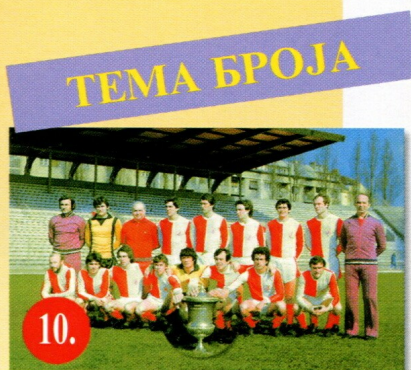
2. УСПЕХ ДЕЛИМ СА ИГРАЧИМА

6. ПРИВАТИЗАЦИЈА ЈЕ НЕМИНОВА

8. „ПЛАВА ДЕСЕТКА“ ИМА НАСЛЕДНИКА

10. ТРИЈУМФ ОСТАО ПЕХАР НЕСТАО

- 9. НА НОВОМ ПОЧЕТКУ
- 12. У ФУДБАЛЕРА ЗЛАТНЕ РУКЕ
- 14. ДЕБИТАНТ МЕРКА ТРОФЕЈ
- 16. У СЛИЦИ И РЕЧИ
- 18. ОД ПАКЛА ДО РАЈА
- 20. РАЗМИШЉАМО И ДЕЛУЈЕМО ТРЖИШНО
- 22. ЈЕСЕН У БРОЈКАМА
- 24. ЊИМА ПРИПАДА БУДУЋНОСТ
- 25. „ЧИЗМА“ ЈЕ МОЈА
- 26. ВОЈВОДИНА У СРЦУ
- 27. ВОЈВОДИНА НЕ СТАНУЈЕ ОВДЕ
- 28. ПИСМА ЧИТАЛАЦА
- 29. НА КРАЈУ ПОЧЕТАК
- 30. ЧОВЕК ОД ВИЗИЈЕ И ДЕЛА
- 32. ЈА ВОЛИМ ВОШУ

Издаје: ФК Војводина, Жарка Зрењанина 8, Нови Сад • Година I • Број 3 • Децембар 2001. • За издавача: Драган Гојковић, в.д. директора
Главни уредник: Мирослав Гавриловић • Одговорни уредник: Сава Савић • Уредник фотографије: Драгутин Савић • Дизајн: Ласло Капитањ
Припрема: Плакатила, Нови Сад • Коректор: Вилма Бекер-Гаћеша • Штампана: „Alex express“, Нови Сад, власник: Михајло Стојков

УСПЕХ ДЕ

Шеф сѝручног шѝаба: Слободан Павковић

ЛИМ СА ИГРАЧИМА

**ПРОМЕНЕ НОРМИ ПОНАШАЊА
НА ТЕРЕНУ И ВАН ЊЕГА**

И НА ПРОЛЕЋЕ УВЕК НА ПОБЕДУ

НАЈВАЖНИЈЕ ЈЕ ДЕФИНИСАТИ ЦИЉ

НЕМА ПОПУСТА НИ ЗА КОГА

Европа и како јој прићи? Нема тог плана нити елабората у црвено-белом који не започиње или не завршава императивом пласмана у међународно клупско такмичење. Традиција, колико год се у њено богатство заклињали, може да буде само део инспирације европским плановима. Никако одраз за скок преко границе, у Европу. Ко то на време схвати и прихвати аксиом по коме је једино тренутна вредност валидна за упоређивање са другима, има шансу за одлучујући корак. На том путу, извесно је, једна од прича о Војводини у својој основици имаће и долазак Слободана Павковића на место шефа стручног штаба.

Прихватајући традицију, као упоредно трајање и као вредност која никада не застарева, суочен са самим собом на новом почетку, храбро је закорачио у празан простор. На крају првог дела првенства, аналитичарима је резултатима рада наметнуо поделу времена на оно пре и ово од доласка Павковића на клупу Војводине.

Никоме не попуштам

– Верујем да би свако на мом месту био задовољан постигнутим. И ја сам задовољан.

Међутим, тренер не може све сам да постигне. Ако резултате Војводине оценимо као успех, тај успех делим са играчима и са окружењем у коме смо резултате постигли. Шта тренер може? Може, а ја сам на томе инсистирао, да промени норме понашања и на терену и изван терена. У том домену праштања неће бити, без обзира о коме је реч.

Фраза! Никако!!! Да праштања неће бити када је реч о професионалним обавезама, схватили су то и играчи без којих се стартна поставка није могла замислити. Павковићев деби у Смедереву представљао је сизифовско искушење. Саставио је тим без Хабија, Танасијевића, Батака, Коврлије, Мартиновића, Белића, Цилиншека и Милана Јовановића.

– Била је то наша двострука победа. Прва победа у првенству (после пет нерешених сусрета) и победа уверења да незаменљивих играча нема. Што се мене тиче, био је то кључ мог опстанка у Војводини. У животу мало шта зависи од једног јединог тренутка. Утакмица у Смедереву, изједначимо ли је у времену и простору са појмом тренутка, одлучивала је о много чему. Између осталог и врло важном утиску њиховог тренутног

расположења. Ниједан озбиљан клуб, ниједан тренер, не сме да дозволи успостављање релације која би било кога фаворизовала у састављању тима. Играће увек они за које проценим да у датом моменту могу најбоље да одговоре обавезама.

И без пет бодова у првих пет кола, Војводина би била пета на табели. У међусобним сусретима са клубовима који су у врху табеле, испред Војводине, Новосађани су постигли завидан резултат: од 12, освојили су 10 бодова. О Павковићевој стручности пре доласка у Војвдину мало ко је могао да суди. Боравак у Бечеју и Нишу сувише кратак за оцену, а Кувајт далеко, предалеко. Зато храброст Павковићеву и његове резоне нико нема право да оспорава. Како је напао Сартид у Смедереву, тако је напао и Партизан у Београду, против Обилића у Новом Саду опет иста прича, Новосађанима нова и охрабрујућа.

Храброст као нужност

– Најмање је битно где је човек радио и на којим теренима је искуство стицао. Много је битније да човек дефинише шта жели да

Разни разговори са сарадницима Појовићем и Васићем

Брига ипак има

постигне у животу, а потом да пронађе начин да циљ и оствари. У Кувајту сам био 11 сезона. Многи стручњаци, звучног имена, одлазили су знатно раније. Доласком у Војводину, циљеви које сам успоставио инсистирали су на храбрости. С обзиром да је првенство било у току био сам принуђен да у ходу успостављам комбинације. На пример, колико год тежио систему 4-3-3 извесно је било да за такав систем, који подразумева и универзалне играче, немамо способан кадар. Прилагођавајући се расположивом кадру, профилисали смо добитничку комбинацију у виду 3-4-2-1.

Развој фудбала у свету инсистира и на правцу развоја универзалног играча. За разлику од европских клубова, где тренери, на основу потребе у линијама тима инсистирају на довођењу одређених играча, у нас се на основу списка играча у клубу успоставља и састав и систем игре на терену. У окружењу немаштине, како ствари стоје, опет је размишљање у клубовима усмерено више на продају него на куповину нових играча.

– Шта је, ту је. Није тешко уочити колико нам је Европа одмакла. Тешко је говорити о сустизању европских кретања. Али, можемо

доста тога учинити да се јаз не продуби. Модел постоји, али захтева још више рада, стрпљења и више способности од играча. Покушавам нападачима да наметнем улогу првих одбрамбених играча, али и онима из одбране улоге у фази напада. Ми ћемо и на пролеће напасти свакога, без обзира где утакмицу играли. Свакога поштујемо, никога се не бојимо. Традицију поштујемо, али нећемо дозволити да постанемо робови традиције.

Први део посла у Војводини Слободан Павковић је завршио успешно. Тешко је пронаћи угао посматрања који би искривио овакву оцену. Нити у једном тренутку, ме-

ђутим, није оспорио могућност да још доста тога може да се поправи. Напротив, сам је инсистирао на моделу који ће Војводину приближити врху пирамиде југо-фудбала.

Мењаћемо навике

– Припреме за наставак првенства су пред нама. Конкретно, побољшање игре променљивих пасова биће један од наших приоритета у раду. Даље, морамо знатно побољшати кретање играча без лопте јер, генерално, играчи у нашој земљи немају ту навику. Количина и квалитет кретања, синхронизација... За све је потребна одлична физичка припрема. Мало тога се може постићи преко ноћи. Време је наш савезник, јер смо доказали да и у ходу можемо доста тога да поправимо и да пропуштено до некле надокнадимо.

У играчкој каријери негде ја застао. Ни данас не успева да дефинише тренутак када је фудбалер Павковић изгубио корак са најавама вансеријског талента са Телера. Можда повреде. Или одлазак у Партизан, клуб који није имао времена да играча сачека.

– Ех, да ми је тада свест била на овом нивоу... – кратко је прокоментарисао.

Развој победничког менталитета и вера у сопствене могућности играча означио је као врло битне предуслове за доследну реализацију припрема и касније у првенственим и утакмицама за Куп. Инспирацију је пронашао на сопственом примеру. Позивање на свест и поређење времена у коме је сео на клупу Војводине са временом у коме је истовремено кретао у више праваца одједанпут, најбољи је одговор на питање шта од својих изабраника очекује. Пред Војводином су два фронта, оба у функцији трећег, најважнијег: пласмана у европско такмичење. А у Европи има места само за најсавременије, са јасно профилисаним моментом у свести, који фудбал само на први поглед дефинише као игру. Сваки други, трећи и сваки следећи поглед сведочи о напорима професије у којој опстају једино на одрицања спремни људи и свесни да незаменљивих нема.

Лазо Бакмаз

Ко је побрешио?

ПРИВАТИЗАЦИЈА

Менталитет као лимит

Након смене Мирослава Виславског са места генералног директора клуба, на упражњену столицу, у тешким тренуцима за Војводину, сео је угледни новосадски адвокат Драган Гојковић. После нешто више од два месеца проведених на челу клуба, Гојковић износи своја запажања.

1. Зашто сте прихватили позив да дођете на место в. д. директора ФК Војводина?

У клубу сам присутан већ десетак година. Најпре као адвокат ФК Војводина, затим као саветник за правна питања око трансфера, једно време и као адвокат већине играча, са којима имам добре односе. У кризним тренуцима током јесени, управа клуба ме је замолила да се тај добар однос, на ивици другарског, искористи тако што бих ја преузео директорско место. То је практично покушај да нека моја искуства и знања употребимо како би премостили овај период док се не нађе коначно решење за место генералног директора. Са друге стране, то је за мене ипак био својеврстан животни изазов. Имао сам само један услов – да то не буде дуже од 100 дана.

2. Зашто сте в.д. директора?

Познато је да ја радим у адвокатској канцеларији заједно са оцем, што је озбиљан посао. Много сам уложио у каријеру и не бих сада то лако оставио. Међутим, морам да признам да ће ових 100 дана ипак трајати нешто дуже и у разговору са управом договорено је да се све продужи за једно извесно

време, док се не нађе решење. Морам да кажем да сам ја тај који стално потеже то питање зато што желим да једно време са тим човеком радим заједно, да га уведем у посао. Моје коначно опредељење је ипак адвокатура.

3. Зашто Војводина бележи „топло-хладно“ остварења и није боље пласирана на табели?

Мислим да је проблем у менталитету играча. Они су се у последњих неколико сезона углавном борили за опстанак, а сада су у ситуацији да се боре за врх табеле и ту психички падају. Играчки квалитет је неспоран, у неколико добрих утакмица је то и доказано. Али проблем је што још увек њихов менталитет није такав да могу у континуитету да изгурају добре утакмице. Мислим ипак да тренер Павковић са њима квалитетно ради и да ће на пролеће бити много стабилнији.

4. Протеклих година сви су причали како играчи Војводине психички падају када треба да играју против „већих“ тимова, а ове године испада да не могу да се изборе са „малим“ екипама. Парадоксална ситуација?

Мислим да су их велике победе мало уздигле, еуфорија после тих победа их је понела и ту је поново менталитет дошао до изражаја. Они немају победнички менталитет, на томе се мора радити.

5. Да ли сте и колико задовољни организацијом клуба. Ако нисте, зашто?

Морам да признам да је моја визија организације клуба нешто другачија. Међутим, како сам ја овде ипак на одређено време, нисам желео да правим радикалне захвате. Уколико се то ипак одужи, мислим да ћу због гламазности апарата неке ствари морати да мењам. Најмање примедби имам на рад стручног штаба. Проблем је у администрацији, радној заједници. То се са ова

НЕМИНОВНА

квим системом финансирања не може издржати. Сувише кошта.

6. Зашто је клуб без пара?

Вучемо репове „афере Шапурић“. То је свима познато, остали смо без 6,400.000 ДЕМ и настао је велики процеп. То је основа финансијске нестабилности клуба. Мислим да ће ипак после Нове године ствари бити мало боље. Ту пре свега мислим на потенцијалне трансфере играча али и на другачији систем финансирања и донаторства.

7. И ваш претходник на тој функцији, Мирослав Виславски, најављивао је летос трансфере па ипак нико од играча, осим Аврамова, није продат. Зашто?

Војводина углавном има понуде за играче које не жели да прода. То су Красић, Степанов, Цилиншек, Лане Јовановић...они су будућност клуба и нису на продају. Постоји група играча којима ће трансфери бити одобрени, после добрих резултата интересовање менаџера је порасло и очекујемо током полусезоне два до три добра трансфера.

8. Уговор о пословно-техничкој сарадњи са страним партнером изазвао је опречна реаговања јавности. Зашто људима јасније није приказано о чему се ради?

Ту сте у праву, можда није објашњено на најбољи начин. То је у јавности коментарирано у погрешном контексту. Нема говора, то стално наглашавам, о продаји клуба. Не постоји цена за коју би он био продат. Само је тражен начин да се изађе из тешке ситуације. Постојала је компанија која је била заинтересована за сарадњу, али се она, због читаве халабуке која се подигла, једноставно повукла. То је само требало да буде инвестиција у играчки кадар, и ништа више. Клуб би имао самосталност у одлучивању, располагању играчима. Са друге стране, Војводина би имала могућност да на дужи период

располаже знатним средствима. То је сада остављено за нека друга времена.

9. Зашто се уопште размишља о таквим активностима?

Зато што је ступио на снагу Закон о приватизацији. Сви имамо рок од четири године и то неминовно чека Војводу. И друге клубове, и Звезду и Партизан. То, понављам, не значи да ће клуб бити продат, али је неминовно јер је садашњи начин рада и финансирања превазиђен. Постоји законски пут како то треба извести и то нас сигурно очекује у наредних годину и по дана.

10. Зашто се сели центар „Вујадин Бошков“?

То је такође тема која је погрешно тумачена у јавности. ФК Војводина се не сели са Ветерника. То је био само предлог који је сада, због тог погрешног тумачења, замрзнут. Припреме за пролећну сезону ће бити на Ветернику.

11. Каква је по, Вашем мишљењу, будућност Војводине? Светла или тамна?

Мислим да је светла, због младих

Признање

Доживели смо ових дана и једно велико признање. Италијански клуб Милан је звао Красића и Степанова у свој камп. Да не би било забуне, одмах сам одговорио господину Барезију да нам је част што ће они бити гости Милана, али да су они будућност клуба и да нису на продају. Сума би морала да буде заиста енормна да бисмо размишљали о евентуалном трансферу.

играча који долазе, који су обележили сезону и доживели пуну афирмацију. Ми смо ове јесени остварили највећи успех у последњих пар година. Пласирани смо међу пет екипа и играмо полуфинале Купа. Зато сам оптимиста.

Ненад Ђакућ

Плава ДЕСЕТКА и ња наследника

На опроштајној утакмици Драгана Стојковића летос у Јапану, у 20. минуту меча Југославија–Парагвај, 60.000 гледалаца на стадиону у Токију овацијама је испратило излазак нашег ка-

питена. Велики видео бим касније је показао слику не-

познатог младића у дресу са бројем седам. Уместо Стојковића на терен је ушао репрезентативац плавих из Војводине, Радован Кривокапић.

– Нисам очекивао да ћу са „плавима“ путовати на Кирин куп, а можете мислити моје одушевљење када је Дејан Савићевић одлучио да

баш ја заменим Пиксију на опроштају пред његовом публиком. Имао сам позитивну трему али она је током утакмице нестала. Стојковић ме тада није познавао, чак није знао ни како се зovem.

После меча чуо сам коментар да је играч са бројем седам добро одиграо. Пикси ме је само поздравио у стилу „браво, мајсторе“ – сећа се Радован Кривокапић свог дебија у „плавом“ дресу.

– У јесен 1999. године Кривокапић је играо прву утакмицу за младу репрезентацију када су „плави“ победили у Ирској 2:0. Позив у „А“ тим наговестио му је спортски директор Војводине, Мирослав Тањага а вест да путује у Јапан затекла га је на одмору са родитељима и братом.

– Мислио сам да ћу тамо да носим лопте. Уместо тога, добио сам прилику да играм на обе утакмице, са Парагвајем и Јапаном. Посебно је интересантно да сам за „плаве“ дебитовао у Токију, на оном истом стадиону где је Црвена звезда освојила титулу светског првака у мечу са екипом Коло–коло.

Кривокапић је одушевљен оним што је видео у Јапану, а посебно Пиксијевој популарношћу. У далекој земљи једна улица и део стадиона носи име Драгана Стојковића.

– Слетели смо на аеродромску писту у Оиту која се налази на самом мору а завршава се на копну. У Јапану је све програмирано а људи су вредни и види се да добро живе. Сви су стрпљиви и нема нервозе у саобраћају. Нисам видео намрштено лице.

Стално су нам се осмехивали и махали кроз прозоре аутомобила. На самом стадиону група од 5.000 људи са нашим заставама навијала је за Југославију против Јапана. Једна жена је молила све наше људе да задрже Пиксију у фудбалу. За његове дресове доносили су кофере пуне пара. Када сам био са Игором Богдановићем у тржном центру вијали су нас сат времена да нам дају неке поклоне – одушевљен је Кривокапић.

Радован Кривокапић био је у репрезентацији на последњим квалификационим утакмицама са Фарским острвима, Швајцарском, Словенијом и Луксембургом. У Бања Луци на прослави Борца играо је друго полувреме и био асистент код два гола. Дејо је рекао да његово време тек долази. Ђурковић му је само напоменуо да га је „седмица“ чекала још из Јапана.

– Добио сам комплименте од Дулета Савића и самог Стојковића. На утакмицама репрезентације велику помоћ Савићевићу, својим саветима на терену, давали су Мијатовић, Михајловић и Јокановић. Кежмана, Станковића, Лазетића и Обрадовића знам још из младе репрезентације. Ковачевић ме је водио у теретану да ми покаже како се у Италији ради на стицању снаге. Дарко на тренингу стално форсира дуел игру. Са Ђоровићем смо причали о проблемима са уговорима у иностранству. У репрезентацији стварно много може да се научи – примећује Кривокапић.

Небојша Панићелић

Лична картира

Име и презиме: Радован Кривокапић
Датум рођења: 14. август 1978. године
Место рођења: Ловћенац
Висина: 181 цм
Тежина: 73 кг
Претходни клуб: Његош (Ловћенац)
Брачно стање: нежењен

НА НОВОМ ПОЧЕТКУ

Експозе председника УО Миодрага Костића

Седница клубске Скупштине, супротно неким очекивањима, протекла је без прзавица и прејакних речи, на миран и достојанствен начин, какав и доликује Војводини.

Две главне одлуке Скупштине односе се на питања од стратешког значаја за будућност клуба. Једно у вези са могућим склапањем пословно – техничке сарадње са неком домаћом или страном фирмом, а друго за пресељење Фудбалског центра „Вујадин Бошков“.

Као што је познато, недавни преко средстава информисања упућени позив за успостављање пословно – техничке сарадње није уродио плодом јер није било заинтересованих фирми или појединаца. Будући да је материјална ситуација у клубу и даље тешка, Скупштина је обавезала Управни одбор да у наредном периоду настави активности на том плану јер је оцењено да би једино склапањем повољног аранжмана са неком фирмом стабилизовао финансирање.

Што се идеје о пресељењу Фудбалског центра „Вујадин Бошков“ тиче, чланови Скупштине су је, после убедљиве презентације, једногласно подржали. Тај несумњиво капитални подухват подржан је уз два услова: прво, да се селидба реализује тек када на новој локацији буду створени услови за тренинге свих селекција (рок за изградњу терена је до следеће јесени), и друго, да цена изградње нових објеката не сме да буде већа од износа који се буде добио продајом садашње локације. ⚽

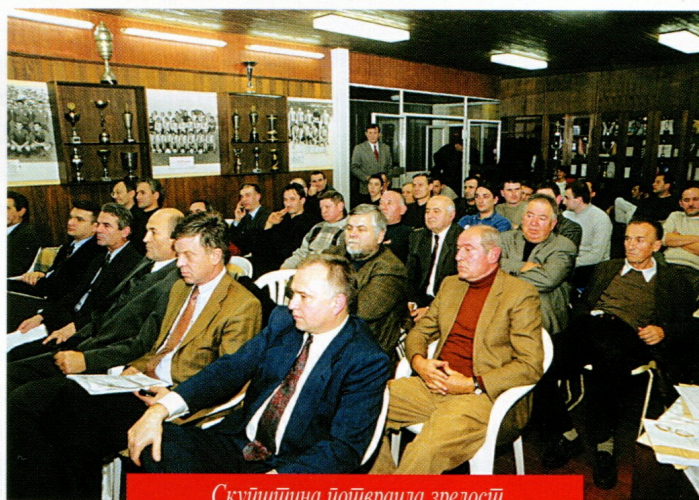
Бранислав Поповић на челу радног председништва Скупштине

Поповић уместо Бошкова

Бранислав Поповић, досадашњи потпредседник Управног одбора, изабран је за председника Скупштине.

Оваква одлука уследила је након што су чланови Скупштине прихватили писмену неопозиву оставку Вујадина Боškова поднету 19. септембра ове године. ⚽

Скупштина потврдила зрелост

Управни одбор

Поред председника Миодрага Костића, нови Управни одбор чине: Драгомир Бајло, Душан Боровица, Момчило Радојчин, Александар Андрејевић, Ананије Павићевић, Петар Матијевић и Жељко Јововић.

Председнику Костићу остављена је могућност да допуни састав Управног одбора са још три члана, с тим што је наглашено да ће њихово чланство бити верификовано на следећој седници Скупштине, али ће они имати право гласа и одлучивања у моменту када буду изабрани.

Отклоњена је још једна нејасноћа. Тумачењем председника Надзорног одбора Томислава Војновића, потврђено је да су у претходном периоду Александар Андрејевић, Петар Матијевић и Бошко Палковљевић били легални чланови Управног одбора, а што се тиче Душана Боровице, како је речено, то није био случај.

Такође, чланови Скупштине донели су одлуку о разрешењу чланства у Управном одбору Радета Свиlara, Зорана Ђуровића и Бошка Палковљевића, који су то затражили на лични захтев.

Александар Ивош није више члан Управног одбора због, како је образложено, повреде Статута и недолажења на седнице, а на предлог навијачке групе „Фирма“ донета је одлука да се он искључи и из састава Скупштине. ⚽

ТЕМА БРОЈА

ТРИЈУМ

У мини лиги у којој је играла са Фиорентином, Вашашем и прашком Спартом, Војводина тријумфовала и освојила најстарији фудбалски трофеј средње Европе, али од пехара – ни трага ни гласа. Најубедљивији против Фиорентине у Новом Саду.

Пре равно четврт века, с јесени 1976. године, почело је такмичење за јубиларни, 50. средњоевропски куп. У мини лиги која је, по двокружном систему, играна током те јесени и у првој половини наредне године, наступила су четири реномирана клуба – Фиорентина из Фиренце, Вашаш из Будимпеште, Спарта из Прага и Војводина из Новог Сада.

У таквој конкуренцији Војводина, без обзира на сјајну генерацију фудбалера у којој су, уз остале, били Ратко Свилар, Ђорђе Вујков, Петар Никезић, Мартин Новоселац, Слободан Павковић, Ласло Леринц, Владимир Трифуновић, Васа Рутоњски, Славко Личинар... бар на старту, није важила за фаворита. Када је, међутим, средином наредне године, у Прагу одиграна и последња утакмица ове лиге, испоставило се да су Новосађани, у укупном скору, били најбољи.

Уручен им је, наравно, и традиционални пехар којег, нажалост, данас нема у клупским витринама. О томе ћемо, међутим, нешто касније.

Најпре нешто више о путу који су Новосађани прошли до освајања најзначајнијег међународног трофеја у својој историји.

Почео Тоза, завршио Стане

На почетку такмичења на челу стручног штаба Војводине био је Тоза Веселиновић, а окосници првог тима чинили су играчи поменути на почетку ове приче. Уз њих, били су ту и Шандор Мокуш, Мирослав Вукашиновић, Жељко Јурчић, Слободан Вучековић, Драган Бошњак, Ивица Радосављевић, Зоран Мишић, Милорад Косановић, Миладин Пураћ... Старт је

кућу, Војводина нема „доказ“ да је освојила тај трофеј

ОСИШАО НЕСИШАО

био више него успешан, пошто је утакмица са Фиорентином, у Фиренци, завршена без голова, док је Спарта, головима Јурића и Мишића, у Новом Саду савладана са 2:1.

Упркос сјајној игри Никезића, Војводина је, у наредном, трећем колу, у Будимпешти поражена од Вашаша са 3:2. Оба гола је, из слободних удараца, пројектирала о којима навијачи „Воше“ и данас испредају легенде, постигао управо Никезић, али то није било довољно за више од часног пораза.

Популарном Пери је тај пештански дуел са Мађарима, дабоме, још у свежем сећању, али више од њега памти реванш против Фиорентине, одигран 5. априла 1977. у Новом Саду. Фиорентинце је предводио легендарни репрезентативац Италије, дугокоси **Антоњони**, али им ни то није помогло. Са три гола Вучековића и једним поготком Мокуша, Војводина је тријумфовала са 4:2.

То су оне утакмице у којима ништа не може да вас заустави, када противника просто „разбијете“. Ми смо то, тог 6. априла, урадили управо Фиорентини – сећа се Никезић.

Против Вашаша, такође у Новом Саду, није, међутим, било тако. Додуше, Војводина је,

головима Илића и Вукашиновића, све до 60. минута, водила са 2:0, али су Мађари, до краја, успели да изједначе и у Будимпешту однесу један бод.

Да у последњем колу нису изгубили од Фиорентине на свом „буњишту“, то би им било довољно за коначан тријумф. Али јесу, и Војводина се указала шанса да, нерешеним исходом против Спарте у Прагу, буде тим који ће освојити пехар.

У међувремену, немиран дух и фудбалски изазови су Тозу одвели на нове меридијане, а на место шефа стручног штаба дошао је **Бранко Станковић**. На том месту Стане је, подсетимо, био и 1966. када је Војводина, први пут у историји, постала првак Југославије.

Станковић је у Прагу, у свом познатом стилу, играо на сигурно и то се исплатило. Утакмица је завршена без голова и Војводина је, тако, постала јубиларни, 50. освајач Средњоевропског купа.

Где се деде пехар?

Скупоцени пехар који припада освајачу донет је, наравно, у Нови Сад, али га данас, ма колико то звучало невероватно, нема у клупским витринама. Потписник ових редова је, упоређујући их са фотографијом тог, рекосмо најзначајнијег међународног трофеја освојеног у историји Војводине, врло пажљиво прегледао све пехаре у клупским просторијама у Улици Жарка Зрењанина, на стадиону и у Спортском центру „Вујадин Бошковић“, али је све то било узалуд.

Узалудни су били и разговори са сведоцима тог великог тријумфа. При помињању мечева са Фиорентином, Вашашом или Спартом, сви су се, озарених лица, радо присећали сјајних потеза или голова, али на питање где би могао да бу-

Најстарији у средњој Европи

Средњоевропски куп је најстарије фудбалско такмичење у земљама средње Европе. Стартовао је 1927. године, дакле тачно 13 година пошто је у Новом Саду основан Фудбалски клуб Војводина. Идејни творац и један од његових покретача био је тадашњи савезни капитен Аустрије **Хуго Мајсл** (1881–1937). Војводина је, иначе, једини клуб са територије данашње Југославије чије витрине краси..., пардон, која је освојила овај куп. 🏆

де пехар којим су ти потези и голови крунисани, само су, најчешће уз искрено чуђење како је уопште могуће да се то не зна, немоћно слегали раменима.

Нико није знао ни одговор на питање да ли је пехар, можда, био прелазан, па је, после године проведене у Новом Саду, враћен организатору за наредног победника. Или, уколико је било тако, где је мањи пехар истог облика који победницима остаје у трајном власништву. Или, најзад, зашто, у том случају, није направљена копија оригиналног пехара, како то, кад се попну на сам врх неког значајног такмичења, раде сви велики клубови?

Одговора на та питања, баш као ни пехара, и даље нема. Стога редакција „Моје Воше“ апелује на све који било шта знају о његовој судбини да се јаве. Уместо награде, нудимо заједничку радост због његовог повратка тамо где му је место, дакле у клупске витрине. 🏆

Ђорђе Вукмировић

Завршница

Одлучујући бод који јој је донео тријумф у Средњоевропском купу, Војводина је освојила у Прагу, 3. августа 1977. године, у мечу против Спарте. Коначан резултат те утакмице био је 0:0, а Новосађани су наступили у следећем саставу:

Јањуш, Јаблан (Пашић), Вујков, Трифуновић, Јаковљевић, Бошњак, Мишић, Никезић, Радосављевић, Павковић, Леринц, (Драгојевић). 🏆

У ФУДБАЛУ

У посећу Сретену Васићу

Црвено-бели наследници

Значи ли то да је Васићима загарантован једног дана живот у Зрењанину?

– Знаш шта, кућа је кућа, али стан је закон, – упада супруга Драгана.

Главни јунак ове приче, међутим, наставља:

– Никад се не зна. Можда, пре свега осталог, проведемо и неко време у иностранству. Волео бих да искусим како је играти на пољу. Са друге стране живот у Новом Саду јесте динамичнији, разноврснији, иако претерано не излазимо. Све, ипак, у крајњој линији, зависи од фудбала.

Зашто?

– Зато што ћу,

можда, бити тренер. Желео бих да завршим вишу тренерску. То за сада стагнира, али верујем да ће стићи на дневни ред.

У Пролетеру до 16-те године следи такозвано каљење?

– Борац зрењанински, Граднулица, Русанда. У Борцу је било жестоко. Прошао сам много, видео свашта –
К н и -

За Сретена Васића нема зиме!

И када би, евентуално, неким чудом, фудбал престао да се игра на овој планети, имао би шта да ради и знао како хлеб да заради.

Ваљда те живот на овим просторима научи да у цепу, за не дај боже, мораш да имаш резервну варијанту.

Као контраст вредности ногу фудбалских (које се где-где мере на милионе) резервна варијанта Васићева јесу – руке.

Занат који је прво испекао, па и у пракси једно време савладавао. Онда и дограђивао. Основном браварском, за који се школовао, самоучки додавао столарски, зидарски...

Волим да радим око куће

– Волим да прчкам око куће, признаје. Тако проводим највећи део слободног времена. Када одемо до куће у Зрењанину (срећом, близу је) по ваздан нешто поправљам.

Или направиш?

– Назидо сам роштиљ, правим столове и столице, наместио ограду, направио дрвени возић за децу, фонтану...

И шупу у дворишту?

– Да. Онда, по повратку у Нови Сад јављају ми да се зид шупе срушио. Како срушио, мајку му, питам. И, шта ћу, идуће недеље, после утакмице, поново у Зрењанин на правку. Али, осим тога, углавном ми све иде од руке...

ћанин, Српска
Црња, Војвода Степа, Банатско Карађорђево...

Туку?

– Велики су и туку. Туку, брате, а ја клинац, али се не дам. Браним се колико могу. То је, међутим, право искуство. Није то лоше за младе играче – да осете како се игра фудбал по селима.

ЗЛАТНЕ РУКЕ

Бравар у Војводини

Зар је, онда, лакше играти фудбал него радити у фабрици?

– Ипак лакше. И лепше. Гдину дана сам као бравар радио у Метал–прогресу. Тамо су радили и отац и мати. И упоредо тренирао и играо за Русанду. До два сата радиш у фабрици, онда јуриш на аутобус, па на тренинг...

Требало је истрпети, и ти и Драгана?

– Све се може када се усклади како треба. Код нас тај склад постоји. Нећу да кажем да је било лако, али успели смо. Ускоро је стигао позив из Пролетера да се вратим...

Релативно рано сте се венчали, основали породицу?

– За спортисту је то добро, иако не желим да сада ту успостављам нека правила. Мени лично одговара. Добро је то када знаш да те код куће неко чека. Са породицом проблеми престају да буду толико нерешиви колико изгледају.

Васић, Тодоровић, Јовановић. Пролетерову халф линију хвалио је и Тумбаковић?

– Шта хвалио?!
Говорио је да би у свом тиму волео да има такву халф линију.

И Дарко Ковачевић се надавао голова на Васићеве центаршутеве?

– Успевао сам често да побегнем по десној страни и употребљиво да центрирам.

И увек по десној страни, односно десни спољни?

– Не баш. Користим и леву ногу. Играо сам и тог левог везног, готово две године.

То су биле препоруке за Војводину?

– Вероватно. Ево, почела је пета година од када сам у Новом Саду.

Да ли ти смета што те саиграчи зову „деда“?

– Ни најмање. Односно, управо је супротно. Познато је да летос нисам био на припремама и да је требало да одем из Клуба. Онда се испоставило да, ипак, остајем у Војводини. По повратку екипе, на првом тренингу сви су ми скандирали „Де–да, де–да, де–да“! Већи доказ да сам потребан Клубу и тој екипи, да још вредим и да још могу, ми не треба. То је заиста било сјајно, један од најлепших догађаја у каријери.

Значи ли то да ће Сретен Васић на пролеће своју 270–ту прволигашку утакмицу прославити у дресу Војводине?

– Волео бих. И не само то. Волео бих да ова екипа Војводине остане на окупу до краја сезоне, јер смо у појединим утакмицама, нарочито са великима, показали много. Имамо прилику да урадимо нешто и у Купу, али и у шампионату. Штета би било да то не искористимо. ⚽

Владимир Ушорник

По мом рецепту

Златне руке фудбалске

ОД ~~А~~ ДО ~~Ш~~

Милан Вјештица

Д
М Е

Аутогол – Нема ружнијег осећаја за играча него када затресе сопствену мрежу. Мени се то догодило још док сам носио дрес Новог Сада, у мечу са Телеоптиком. Истина, није се радило о класичном голу, јер ме је лопта на путу ка мрежи закачила по нози и променила смер, али се сећам да сам хтео у земљу да пропаднем.

Београд – Главни град увек ме асоцира на број прволигашких екипа. Није добро за југословенски клупски фудбал што је половина тимова из Београда. Са друге стране, жао ми је што Нови Сад нема градски прволигашки дерби, а по свему то заслужује. А када помислим да центри попут Крагујевца, Ниша или Суботице уопште немају клуб у елити... Што се тиче Београда као града, о престоници Југославије - све најлепше.

Вјештица – Свестан сам специфичности мога презимена које потиче из Лике. Док сам био мали, стидео сам се презимена, које су остала деца често злоупотребљавала. Данас сам, међутим, веома поносан на презиме Вјештица.

Гол – Као одбрамбеном фудбалеру основни задатак ми је да спречим супарничког нападача да постигне гол. Ипак, сваку прилику користим за излете у противнички шеснаестерац. У припремном периоду пет пута затресао сам мрежу ривала, али ми се у шампионату није посрећило да будем стрелац. Ипак, биће времена за радост.

Детелинара – Стари део Новог Сада у ком сам одрастао, у коме живим и у који се увек радо враћам. И данас на Детелинари имам најбоље другове у чијем се друштву најпријатније осећам.

Европа – Сваком играчу Војводине ова реч се мота по глави. Војводина већ две сезоне није била на европској сцени, а ове смо на најбољем

путу да се пласирамо у једно од европских такмичења. Два пута воде до

Европе, кроз првенство и Куп, па се надам да ћемо бар на једном проћи кроз циљ.

Живот – је вечита борба за егзистенцију. Многи моји вршњаци уживају у изласцима и ноћним проведима. Пошто сам се определио за посао

професионалног фудбалера, морам да водим уредан спортски живот. Одрицања од многих задовољстава су нужна, а тога ћу потпуно бити свестан једнога дана када завршим каријеру активног играча.

Здравље – Све је пролазно, али је здравље најважније. Неколико пута сам се уверио на примеру клупских другова шта значи повреда. Свако дуже одсуствовање са терена може да промени каријеру. До сада сам једном ломио руку и, да куцнем у дрво, надам се да ће ми то бити најозбиљнија повреда.

Искључење – Моју прву утакмицу за сениорски тим памтићу по искључењу. Играјући за Нови Сад у Беочину, судија ми је показао две опомене, незаслужено, па сам зарадио искључење. Ипак, највише ме је погодио, такође неоправдани, црвени картон у Бачинцима. Биг бул нас је победио 5:1, а мом тадашњем клупском другу Сави Јанковићу поломљена је нога.

Кладионица – Упорно играм, али не могу ништа да добијем.

Љубеница – Воће које највише волим. Зато једва чекам лето. Обожавам када стигнем кући са тренинга и „дохватим“ љубеницу. Најбоље освежава, али има кратак век, практично пар месеци.

Љубав – Моја љубав је Радослава, девојка са којом сам већ две и по године. Док ме није упознала, каже да није могла да смисли фудбал. Данас је верни пратилац свих утакмица у којима сам актер.

ДЕБИТАНТ

Р К А Т Р О Ф Е Ј

С обзиром да се бави шоу-ден-сом, добро разуме моје обавезе и честа одсуствовања од куће. Имам њену пуну подршку, која ми много значи.

Маракана – Мој први излазак на београдску „Маракану“ био је мимо свих очекивања. Сви су нас прежалили, а ми смо у мечу са Црвеном звездом освојили бод. Тих 2:2 били су прави увод у добре јесење резултате.

Неуспех – Најтеже ми је пао пораз у Никшићу. Мало је недостајало па да јесен завршимо без изгубљене утакмице. Но, када се присетим меча са Сутјеском, јасно ми је да нисмо могли боље да прођемо. Још већим неуспесима сматрам пет нерешених резултата у Новом Саду, јер су нас тих десет изгубљених бодова у сусретима са слабијим ривалима коштали високог пласмана.

Поло – класик – То је мој први аутомобил. Купио сам га од новца који сам зарадио преласком у Војводину. Дуго ми је овај модел био жеља. Иначе, нисам присталица брзе вожње, мада ми се понекад деси да због кашњења нагазим гас.

Ред – фирм и Фирма су навијачке групе нашег клуба којима сам посебно захвалан. Дочекали су ме изванредно, бодрили из утакмице у утакмицу и помогли у тренуцима када ми није ишло. Зато сам се трудио да им узвратим добрим играма и залагањем.

Стева – Мој старији брат Стева има 28 година. Одвек ми је био важан ослонац у животу.

Елеџанино и јусупиро

Имао сам од кога да учим, а његово присуство значило ми је сигурност. Данас је отац малог Мирка којег обожавам, јер се највише обрадује стрицу.

Трофеј – Пружа ми се шанса да до трофеја стигнем већ у дебитантској сезони на прволигашкој сцени. Полуфинална утакмица Купа Југославије са Црвеном звездом, 8. маја, биће финале пре финала. Практично, још две победе у нашем најмасовнијем такмичењу доносе нам пехар и све ћемо учинити да их остваримо и освојимо трофеј који је сан свих генерација Војводине.

Факултет – Студент сам факултета за физичку културу у Новом Саду. На студијама сам од-

лично кренуо, стигао до треће године, а када су учестале обавезе у Војводини, мало сам испите потиснуо у други план. Ипак, чврсто намеравам да дипломирам и стекнем високу стручну спрему.

Храна – Обожавам да једем. Волим све и нисам пробирљив. Вероватно би многи пожелели да попут мене могу толико да поједу, а да им се не одрази на телесну тежину. На срећу, не познајем проблеме те врсте.

Штрудла – Од свих колача и посластица највише ми прија штрудла с маком, а нарочито када је направи моја баба Боса из Чортановаца.

Сава Савић

LOTTO TEAMS

ITALY

- FIRST DIVISION
 - JUVENTUS
 - HELLAS VERONA F.C.
 - PIACENZA F.C.
- SECOND DIVISION
 - A.S. BARI
 - U.S. CITTA' DI PALERMO
 - A.C. SIENA
- THIRD DIVISION
 - TREVISIO F.B.C.

FRANCE

- FIRST DIVISION
 - C.S. SEDAN ARDENNES
 - E.S. TROYES AUBE - CHAMPAGNE
- SECOND DIVISION
 - F.C. GUEGNON
 - STADE LAVALLOIS MAYENNE F.C.
 - U.S. CRETEIL FOOTBALL
 - O.G.C. NICE

TURKEY

- FIRST DIVISION
 - GALATASARAY S.K.

BULGARIA

- FIRST DIVISION
 - F.C. CSKA SOFIA

YUGOSLAVIA

- FIRST DIVISION
 - F.K. VOJVODINA

GERMANY

- FIRST DIVISION
 - F.S.V. MAINZ

PORTUGAL

- FIRST DIVISION
 - C.S. MARITIMO - MADEIRA

ISRAEL

- FIRST DIVISION
 - MACCABI HAIFA F.C.

ROMANIA

- FIRST DIVISION
 - F.C. DINAMO BUCARESTI

NATIONAL TEAMS

- GEORGIAN FOOTBALL FEDERATION
- LITHUANIAN FOOTBALL FEDERATION
- FOOTBALL FEDERATION OF ARMENIA

У добром друшћу: италијански произвођач спортске опреме „Лото“ у најновијем каталогу на слика клубова које спонзорисхе уврстио је и Војводину

Фудбалска љубав: Јован Танасијевић и Драгана Трифуновић (кћерка бившег прволигаша Војводине Владимира)

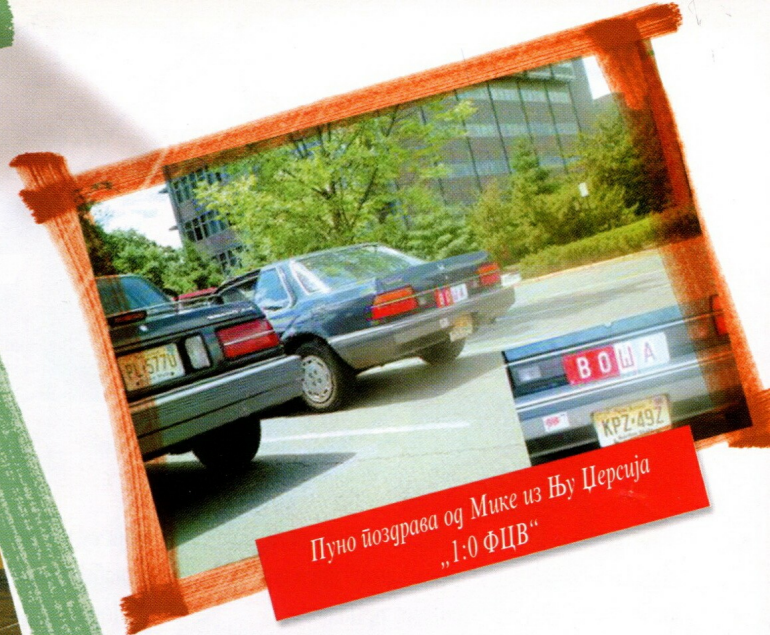

Још нисмо у роману: Поледица и Кривокатић

Групи портрети на растанку: председник Костић и играчи уочи одласка на зимски одмор

Пуно поздрава од Мике из Њу Церсија
„1:0 ФЦВ“

У СЛИЦИ И РЕЧИ

Вјештица и лепоћинце

ОД ПАКЛА

Први део шампионата Војводина је завршила са најмање примљених погодака у лиги. Зaslуге за то, свакако, припадају и првотимцима Жарку Белади и Мирку Поледици. Међутим, до доласка Слободана Павковића и меча са Сартидом, ове двојице нигде није било.

Који су разлози наглог препорода и стандардно добрих партија?

Б: Постављањем Слободана Павковића на место шефа стручног штаба, коначно сам пронашао себе. Морам да кажем да сам ја и код Беквалаца играо добро. Међутим, иако је он био свестан мојих квалитета, увек се одлучивао за неког другог. Једноставно, био сам запостављен.

П: Прва година је био период адаптације. Након 12 година проведених у чачанском Борцу, дошао сам у клуб велике традиције, па ми је требало мало времена да се уклопим. У исто време задесили су ме и неки породични проблеми, па сам мање размишљао о фудбалу, а више о другим стварима. Међутим, када се ситуација средила, дошли су и добри резултати. Павковићев долазак ме је препородио. Он ми је пружио максимално поверење, помогао када ми је било најтеже.

Било је размишљања и да напустите клуб?

Б: Да. Ту пре свега мислим на период припрема који смо обавили на Кипру. Ситуација у којој сам се налазио вероватно би за многе значила крај. Ако тада нисам оставио фудбал, вероватно никада ни нећу. Било ми је

тешко, али мислим да Беквалац никада није спознао моје стварне квалитете.

П: Од Беквалца сам добио зелено светло да могу да идем. Дословно ми је рекао да не рачуна на мене. Међутим, Тања и Виславски су инсистирали да останем. Послушао сам их и чим је дошао Павковић све је стало на своје место. Почео сам да играм добро. Играо сам за екипу, други су мени помагали, испало је како сам очекивао. Доказао сам себи да могу, да имам доста искуства и зрелости и да могу из године у годину да пружам више.

Прегазили смо Партизан

Који су били разлози вашег сукоба са Беквалцем?

Б: Правог сукоба није ни било. Однос са њим је био лош само током припрема на Кипру. Могу слободно рећи да су то биле моје најтеже припреме од када се професионално бавим фудбалом. Беквалац је од почетка имао

Жарко Белада

Рођен: 10.6.1977. **Висина:** 187 цм

Место у тиму: штопер

Дошао из: ФК Могрен (Будва)

Репрезентација: 14 наступа за младу репрезентацију

Брачно стање: није ожењен

лоше мишљење о мени. Није ме ценио ни као фудбалера ни као човека. Одлазећи из клуба признао ми је да је погрешио.

П: То нису биле ствари које су имале везе са фудбалом. Свака прича има два почетка и два краја. Тако, и он и ја имамо своје приче. Ти сукоби су били приватне природе, ствари о којима не желим јавно да причам. Ко познаје Беквалца зна о чему се ради.

Често апострофирате да је Павковић, у ствари, био тај који вас је препородио.

А ДО Партизана

Б: Он је унео неке новине у игру Војводине, што показују и резултати. Ту пре свега мислим на успехе против Партизана, Обилића и Сартида. Са њим смо пронашли себе и знамо шта и како треба да радимо.

П: Сама промена тренера донела је нешто боље, неки нови мотив и нову жељу за доказивањем. Утакмица у Смедереву, у којој је дебитовао победом, била је уједно прва и за њега и за мене. Тактички нас добро припрема јер сваки противник доноси нешто ново и мораш му се прилагођавати. Он од играча извлачи максимум и што је најважније – код њега играју фудбалери који су у том моменту најспремнији. Ако не тренираш, не можеш ни да играш.

Побеђени су Партизан, Обилић и Сартид. С друге стране, у неким мечевима бодови су изгубљени непланирано. Који су разлози оваквих осцилација у игри Војводине?

Б: Све је у мотивацији. Ми живимо за утакмице са Партизаном или Звездом. Одемо са великим мотивом жељни победе, одиграмо и разбијемо их. Партизан смо просто почистили са терена. Против осталих увек помислимо лако ћемо. Понестане нам и воље и жара. А данас сви знају да играју фудбал.

П: У југословенском фудбалу више нема велике разлике у квалитету. И последњи тим на табели може да те победи. У Нови Сад сви долазе да се надигравају, а Војводина је мотив за сваког играча. Ипак у дерби сусретима смо показали највише и мислим да је то прави одраз наших квалитета.

Финале пре финала

Да ли тај квалитет може Војвдину да одведе у Европу?

Б: Бићу реалан ако кажем да ова Војводина, уз Партизан, има најбољи тим у

земљи. Уз максималну ангажованост и добру организацију управе клуба, имамо шансе да следеће године играмо у Европи. Мислим да имамо реалне изгледе и да освојимо Куп, што би био велики успех и за клуб и за град.

П: Ако нас срећа послужи, можемо и у трку за титулу. Заостајемо за Партизаном само десет бодова, а у

Мирко Поледица

Рођен: 11.9.1978. висина: 190 цм

Место у тиму: леви спољни и леви везни

Дошао из: ФК Борац (Чачак)

Репрезентација: пет наступа за младу селекцију

другом делу имамо повољан распоред. Једино гостујемо на Врачару. Циљ је Европа и за мене је све друго неуспех. Војводина је велики клуб и заслужује то по свему. Куп утакмица са Звездом је наша највећа шанса за Европу. То је финале пре финала.

Евентуалним пласманом у Европу били бисте на мети многих менаџера. Да ли размишљате о одласку у иностранство?

Б: Моје личне амбиције везане су за сада само за Војвдину и пролећни део сезоне. Наравно да ми је жеља, као усталом и сваког спортисте, да једног дана одем у иностранство. За сада се нигде не журим, лепо ми је у Новом Саду. Атмосфера је добра и мислим да ниједан клуб у земљи нема бољу перспективу у будућности од Војводине.

П: Амбиције су ми да одем што даље. Наравно, ту мислим и на иностранство и на репрезентацију. Када се неко из иностранства интересује за неког играча, он прво пита: А где тај игра? Мислим да никада није било теже отићи него сад. Ипак, у Војводини ми је лепо, не жури ми се. Пролеће је испред нас, на то су за сада усмерена сва моја размишљања.

Слободан Крајиновић

РАЗМИШЉАМО И Д

Р А З М И Ш Љ А М О И Д Е

Иза Мирослава Тање је година дана проведена у Војводини на функцији спортског директора. Из копачки немачког Мајнца сео је у фотељу најстаријег југословенског прволигаша. Као штопер познат је био по дуел-игри, коју мора да прихвата и данас, али не са противничким нападачима, већ са шмекерима своје нове бранше. Ко ће пре наћушити талентованог играча, убедити га да је средина у коју треба да дође управо идеална, што мање га платити, а онда, када сазри, за њега узети што већи новац.

Поглед из директоровог угла

Господине Тања, минула полусезона оцењена је успешно. Колики је у свему део фудбалера који су у Војводину стигли летос?

– Без сумње, најистакнутије име је Милан Вјештица. Био је то пун погодак. Причало се да је скуп, али сам од првог дана инсистирао да га ангажујемо јер сам знао да ће нам се вишеструко исплатити, како кроз игре тако и кроз трансфер приликом одласка у иностранство. Гледао сам га неколико пута у дресу Новог Сада и било ми је јасно да се ради о топ класи за наше услове.

Нажалост навијача, Вјештица ће од пролећа играти највероватније у Русији. Са друге стране, клупска каса најзад ће се пристojно попуњити?

– Уколико каријеру настави у Русији, као клуб изгубићемо доста, а он сам највише. Моја претпоставка базира се на чињеницама да би на лето, под условом да настави с јесењим издањима, коштао дупло више. Самим тим имао би шансу да каријеру настави у атрактивнијим земљама и квалитетнијим такмичењима него што је у овом часу руско. Ипак, сам је одлучио и желим му срећу и добре игре у новом дресу.

Марко Јовановић је такође оправдао очекивања?

– Може се рећи, јер је у неколико за нас веома значајних утакмица постигао врло важне голове. Подсетићу на утакмицу у Смедереву и стадиону Партизана, када је блистао пуним сјајем. Ипак, много је осцилирао, што још увек може да се правда неискуством и младошћу, наредних пола године показаће ради ли се о правом играчу или само вечитом таленту. Уколико прионе на рад, изграшће у класног фудбалера.

ДЕЛУЈЕМО ТРЖИШНО

Л У Ј Е М О Т Р Ж И Ш Н О

Саша Антић и Милан Мартиновић имали су епизодне улоге?

С времена на време Антић је наговестио одређен квалитет, али то није било на нивоу захтева Војводине. Нова полусезона за њега ће бити и нова шанса за доказивање. Уколико не буде показао више, на лето ћемо морати да се растанемо. Што се Мартиновића тиче, у Војводину је по договору дошао на шест месеци. Његова несрећа била је што је Поледица „експлодирао“ ове јесени, мада је Мартиновић у две-три утакмице показао да се добро сналази у везном реду. Пошто се ради о искусном играчу, и за Војводину и за њега самог боље је да пређе у клуб у којем ће имати већу минутажу.

Никола Трајковића задесио је посебан пех?

– Тешка повреда на летњим припремама одвојила га је од терена за дужи период. За сада нам преостаје да му пожелимо што бржи повратак на терен.

Навијачи пажљиво прате прелазни рок, али Војводина очигледно не намерава да ангажује неко звучније име?

– Доласци ће зависити од одласака. Поред тога, морамо заједнички да сагледамо шта Војводини заиста треба, на којим позицијама је дефицитарна, јер нисам присталица гомилања играча. Трудимо се да размишљамо и делујемо тржишно. У овом часу нема много афирмисаних фудбалера који су слободни у

промени средине, а да су интересанти за Војводину. Изузетак је једино Ненад Брновић из Зете, јер би нам дефанзивни везњак његових квалитета сигурно добро дошао.

О Панчевцу Урошу Милосављевићу и Новопазарцу Ермину Бихорцу чује се много лепих речи?

– Њих двојица су веома занимљиви за Војводи-

ну. Милосављевић би могао адекватно да надомести Вјештицин одлазак, јер је поред добрих игара у везном реду Динама показао да се одлично сналази и у последњој линији. Бихорац је десни спољни и десни везни.

Последњег дана јесење полусезоне у ФЦ „Вујадин Бошков“ присутни су били штопер Здравко Шараба из Леотара и играч средине терена Огњен Лекић, некадашњи фудбалер младог тима француског Олимпика из Марсеја?

– Њима треба придодати још једног, Требињца Ненада Крунића, који је заједно са Шарабом позван од репрезентације БиХ. Лако је могуће да некога од њих ангажујемо, јер се ради о младим и талентованим фудбалерима.

Циљ Војводине је да избори пласман на европску сцену. Да ли тај пут води преко првенства или Купа?

Опасна је теза како све морамо да подредимо утакмици полуфинала Купа Југославије са Црвеном звездом, 8. маја. То за Војводину свакако представља најважнији сусрет у пролећној полусезони, али најбољу припрему за поменути утакмицу представљаће мечеви за бодове. Само добрим играма и резултатима кроз шампионат, у добром расположењу дочекаћемо великог противника. Уколико успемо да га елиминишемо, имаћемо историјску шансу да први пут освојимо пехар националног купа.

Сава Савић

Лане – највеће појачање

Према речима спортског директора Тањге, највеће појачање у пролећној полусезони за Војводину ће бити повратак опорављеног Милана Јовановића.

– Лане је одличан фудбалер, од кога тек очекујемо да потврди све вредности. Тек када прође комплетне припреме и спреман уђе у првенство, показаће колико здрав заправо може. Њему треба придодати Роналда Хабија и Сашу Цилиншека, који су због операције и повреда практично пропустили јесен, а зна се колико могу да пруже – истиче Тањга.

Партизан	17	11	5	1	36:17	38
Црвена звезда	17	9	6	2	26:14	33
Обилић	17	9	3	5	33:25	30
Сартид	17	8	5	4	21:16	29
Војводина	17	6	10	1	20:11	28
Хајдук Родић МБ	17	6	5	6	19:19	23
Младост (Л)	17	6	4	7	19:19	22
Рад	17	6	4	7	20:21	22
Железник	17	6	4	7	21:23	22
Звездара	17	5	6	6	21:20	21
ОФК Београд	17	5	5	7	22:18	20
Земун	17	5	5	7	16:20	20
Сутјеска	17	6	2	9	16:22	20
Зета	17	5	4	8	18:30	19
Чукарички Ст.	17	4	6	7	18:20	18
Рудар	17	4	6	7	14:16	18
Раднички (К)	17	4	5	8	16:27	17
Младост (А)	17	2	7	8	15:33	13

ЈЕСЕН У БРОЈКАМА

	Играч	Голови	Асистенције
1.	Богдановић	7	3
2.	Кривокапић	5	2
3.	Ма. Јовановић	5	1
4.	М. Красић	2	1
5.	Васић	1	0
6.	Поледица	0	3
7.	Францишковић	0	2
8.	Белић	0	2
9.	Асани	0	1
10.	Незири	0	1

Голови		
Минути	Дати	Примљени
1-10	2	1
11-20	2	1
21-30	1	1
31-40	0	2
41-45	1	1
46-50	1	1
51-60	3	1
61-70	4	1
71-80	4	2
81-90	2	0
Укупно	20	11

	Играч	Просечна оцена	ДНЕВНИК	Журнал	Спарти	ПОЛИТИКЛА	Број утакмица
1.	Тодић	6,98	6,94	6,94	7,09	6,94	17
2.	Поледица	6,86	6,83	6,83	6,87	6,92	12
3.	Богдановић	6,61	6,50	6,62	6,69	6,62	16
4.	Батак	6,52	6,38	6,58	6,42	6,69	13
5.	Кривокапић	6,50	6,33	6,50	6,50	6,66	14
6.	Ма. Јовановић	6,46	6,33	6,50	6,60	6,40	16
7.	Васић	6,41	6,27	6,50	6,50	6,36	12
8.	Вјештица	6,39	6,30	6,50	6,35	6,41	17
9.	Белић	6,36	6,20	6,35	6,40	6,50	11
10.	М. Красић	6,33	6,55	6,33	6,35	6,10	14
11.	Францишковић	6,24	6,27	6,25	6,37	6,09	13
12.	Радовић	6,15	5,80	6,30	6,20	6,30	13
13.	Белада	6,08	6,00	6,14	6,03	6,14	15

	Играч	Број мечева	Стартер
1.	Тодић	17	17
2.	Вјештица	17	17
3.	Богдановић	16	16
4.	Ма. Јовановић	16	13
5.	Белада	14	13
6.	М. Красић	14	9
7.	Батак	13	13
8.	Кривокапић	13	11
9.	Францишковић	13	11
10.	Радовић	13	10
11.	Васић	12	11
12.	Поледица	12	12
13.	Белић	11	9
14.	Антић	9	3
15.	Мартиновић	8	3
16.	Незири	7	1
17.	Танасијевић	5	4
18.	С. Цилиншек	4	3
19.	Асани	4	1
20.	Коврлија	3	3
21.	Степанов	3	1
22.	Вукелџа	3	0
23.	Хаби	2	2
24.	Карановић	2	2

	Играч	Ушао у игру
1.	Антић	6
2.	Незири	6
3.	М.Красић	5
4.	Мартиновић	5
5.	Радовић	3
6.	Асани	3
7.	М.Јовановић	3
8.	Вукелџа	3
9.	Кривокапић	2
10.	Францишковић	2
11.	Белић	2
12.	Степанов	2
13.	Васић	1
14.	Белада	1
15.	С. Цилиншек	1
16.	Танасијевић	1

	Играч	Замењен
1.	Ма. Јовановић	8
2.	Богдановић	7
3.	Францишковић	4
4.	Васић	4
5.	Мартиновић	3
6.	М. Красић	3
7.	С. Цилиншек	2
8.	Радовић	2
9.	Асани	1
10.	Батак	1
11.	Антић	1
12.	Кривокапић	1
13.	Белић	1
14.	Коврлија	1
15.	Карановић	1

Резултати	Број
0:1	1
0:0	4
1:0	1
1:1	5
2:0	2
2:1	2
2:2	1
4:1	1

	Играч	Жути картони
1.	Кривокапић	6
2.	Батак	6
3.	Белић	5
4.	Белада	5
5.	Поледица	3
6.	Францишковић	3
7.	Васић	3
8.	Радовић	3
9.	Вјештица	3
10.	Танасијевић	2
11.	Ма. Јовановић	2
12.	Антић	2
13.	М. Красић	2
14.	Хаби	1
15.	Степанов	1
16.	Карановић	1
17.	С. Цилиншек	1
Укупно		49

	Посета	Најбоља	Најслабија
Домаћин	13.000	Зета - 4.000	Чукарички Раднички (К) - 1.000 Земун
Гост	18.000	Сартид - 4.000	Звездара - 500
Укупно	31.000		

Њима припада БУДУЋНОСТ

Изданци наше школе: Милош Красић, Саша Цилиншек, Милан Степанов и Љубиша Вукеља потврђују да је пред њима лепа будућност. Захвалност дугују онима који су их учили како да изађу на пут славе, а њихове каријере нека буду инспирација дечацима који данас уче од: Илије Пантелића, Петра Никезића, Бранислава Новаковића, Лазе Грубора, Рајка Алексића, Зорана Грујића, Мирослава Ступара и Божидара Пантелића.

Љубиша Вукеља

Рођен: 22. јула 1983. у
Новом Саду

Место у тиму: шпиц

Висина: 180 цм

Тежина: 74 кг

Број копачке: 44

Милош Красић

Рођен: 1. новембра 1984.
у Косовској Митровици

Место у тиму: везни

Висина: 185 цм

Тежина: 70 кг

Број копачке: 43

Милан Степанов

Рођен: 2. априла 1983. у Новом Саду

Место у тиму: либеро и штопер

Висина: 188 цм

Тежина: 83 кг

Број копачке: 46

Саша Цилиншек

Рођен: 28. јануара 1982. у Врднику

Место у тиму: штопер

Висина: 184 цм

Тежина: 79 кг

Број копачке: 43

"ЧИЗМА" ЈЕ МОЈА

Дуго ће Јован Танасијевић памтити 7. април 2001. године и утакмицу са Радом на Бањици. Наиме, на том мечу је доживео повреду која га је шест и по месеци одвојила од фудбалског терена

– Колено сам „начео“ на претходној утакмици са Црвеном звездом, а у мечу са „грађевинарима“ сам га докрајчио. У први мах нисам ни претпостављао да ћу због те повреде паузирати више од пола године. Када су ми саопштили да морам на операцију било ми је изузетно тешко – присећа се Јоца можда и најтежих тренутака у каријери. Поготово сам био разочаран јер сам знао да ће ми због повреде пропасти већ готов аранжман с италијанском Перуђом. Но, брзо сам се помирио са судбином.

Оперисан је 24. априла, а хируршки захват обавио је доктор Миланков. Уследио је мукотрпан период опоравка. Посебно су тешка била прва три месеца.

Нон-стоп тренирање... теретане... Свакодневно сам се дружио са физиотерапеутом Зораном Гугом који ми је много помогао и коме много дугујем. Радио је са мном по пет-шест сати дневно што у теретани, што на базену, што трчање на Ветернику и Ђачком игралишту. Наравно, све је рађено у договору са доктором Борком Вукосавом.

Пријатељи

– Тек сада видим колика је вредност имати праве пријатеље. Породица и другови су ми много помогли да превазиђем тешке тренутке након повреде и њихова подршка ми је много значила у периоду опоравка – истиче Танасијевић.

Напокон дошле су и утакмице и Јоца се на терен, по општој оцени, вратио са ништа слабијом формом од оне са каквом је са њега отишао.

Једва чека пролеће

– Напоран рад у току рехабилитације се исплатио. Мислим да физички ништа слабије нисам спреман од осталих саиграча. Лако сам се уклопио у систем игре који форсира тренер Павковић. Такав нападачки стил ми одговара, пошто спадам у хитрије одбрамбене играче, па моја брзина долази до изражаја више него да, којим случајем, негујемо затворенију варијанту. Морам рећи да сам у пет утакмица, колико сам одиграо у овој сезони, само на једној играо на месту штопера. Све остале сам играо или на месту либера или задњег везног и, с обзиром на паузу коју сам имао, презадовољан сам.

Прича са Перуђом је окончана, али Танасијевић верује да ће своје фудбалске квалитете већ од наредног лета презентовати љубитељима фудбала у Италији.

– Уговор ми истиче у јуну и сви моји планови сада су везани за Војводину. Играло полуфинале Купа, а имамо лепе шансе да се боримо и за треће место у првенству. Што се тиче иностранства, моји агенти су сто посто уз мене. Желе да се што пре опоравим и да и ја, али и они, докажемо да сам играч за италијанско првенство. Иначе, радићу у паузи по Ромином програму, који је користио и Емерсон када је био повређен.

Питање: Да ли тај Ромин план припрема наговештава и следећу станицу у каријери Јована Танасијевића, остало је без конкретног одговора, уз загонетан коментар:

– Ко зна...

Ненад Таћућ

ХАЛО

Стојак!

ВОЈВОДИНА У СРЦУ

ЦЕНТАРФОР Алста – навијач Војводине, Дамир Стојак, играч који је преласком у Наполи направио највећи трансфер у историји нашег клуба, већ четири године мења средину и по правилу сваки пут је на корак до повратка у Војводину. Селио се из Напуља у Франкфурт, па путовао у Лугано, и сада се, од марта ове године, скрасио у белгијском Алсту, предграђу Брисела и истоименом клубу.

– Слично је било и код куће, од пионира Петроварадина, Новог Сада, Војводине, подмлатка Кабела, па опет на „Детелинару“, затим у Војводину, па у Бечеј и напосред у Војводину, мој клуб из којег сам отишао у Наполи – каже Стојак на почетку разговора.

Летос си био близу повратку у Војводину?

– Била је варијанта да се вратим на годину-две, па да опет правимо трансфер. На ту тему увек сам спреман за разговор. Међутим, у Војводини има млађих, одличних играча и желим им да само тако наставе.

Добро си информисан о стању у Клубу?

– Читам новине, чујем се редовно са Леринцом и Алексићем а посебно са Богдановићем, који је једини од мојих остао у клубу. Ту је и Интернет па сам свакодневни посетилац сајта клуба. Имам и „Моју Вошу“, лист који је урађен на врхунском нивоу. У екипи су „нови клинци“, побеђују фаворите а са слабијима ремизирају. Млади су, имају мотив и да су победили утакмицу – две били би у самом врху. Видим да је добра атмосфера и учинак током јесени показатељ је да ће пролеће бити још боље. Обрадовала ме је посебно победа над Партизаном и Обилићем.

Како је код Тебе?

– Алст се бори за опстанак а мојим играма сам задовољан. Наступио сам на свих 16 утакмица, дао шест голова

од укупно 16, колико је постигла екипа и надам се да ћу у другом делу првенства постићи још више. Договор је на годину дана, а недавно су ми понудили да продужим уговор. Имам, међутим, времена да размислим до јуна.

Мисли путују јужније, у Италију?

– У зрелим играчким годинама сам и у Италији сам много пропустио јер нисам играо. Решење је било долазак у Алст где играм са намером да се вратим.

Ипак, у Белгији ниси сам?

– Ту сам са супругом Маријом и до године у јануару-фебруару очекујемо принову у породици. Што се клуба тиче, са мном су голман Кујовић, резервни голман Мојовић и фудбалер Мрваљевић. Дружимо се, често смо у Бриселу и ово је први пут да у иностранству имам неког нашег у клубу и да причам српски.

Страни језици Ти нису непознати?

– Говорим енглески и италијански, немачки мало, а на холандском и француском, које још учим, могу да се споразумем.

Важнија је „комуникација“ са лоптом?

– „Слуша ме“, али сам на утакмици 16. кола са Стандардом у Лијежу повредио задњу леђу па тако нећу играти у последњем, 17. колу. Времена за опоравак биће током паузе.

Новогодишњи празници у Новом Саду?

– Нема шансе, иако бисмо и супруга Марија и ја то волели. Чекамо бебу, мени предстоје прегледи и опоравак а припреме стартују већ у јануару. Ипак, да се зна, Војводина ми је у срцу, и желим јој, као и мојим суграђанима, све најлепше у Новој години – поручио је Стојак.

Слободан Бајић

ВОЈВОДИНА

не ситанује овде

ЦРВЕНО
НА БЕЛО

Стадион Црвене звезде, Стадион Партизана, Стадион Хајдука, Младости... И стадион... Не, него Градски стадион. Војводина, од када постоји, нема свој стадион. У ствари, има га, није да га нема и, исто тако, без њега је, није ни да га има. Уистину, главни корисник стадиона је Војводина, само стадион није њен већ градски. Још од лета 1924. године, када је велодром преуређен за фудбалску сврху.

На почетку, када је некадашње бициклистичко тркалиште прилагођено новом спортском захтеву, однос које су градске власти фудбалерима прописале, био је сустанарско-подстанарски. Војводина је у прво време користила стадион са још једним новосадским клубом, Јуда Макабијем, али од када тог клуба нема, а нема га одавно, стадион је само њен, с тим што ово „њен“ треба, разуме се, условно схватити.

Ови редови, свакако, немају претензију да се баве рашчавивањем тога шта је чије, је ли Војводина заслужила коначно да јој се свечано уруче кључеви стадиона или, евентуално, тога да ли Војводина уз већу меру страхопоштовања, опреза макар, мора да се односи према туђој имовини којом се служи. Нека се тиме бави неко други.

Није реч ни о томе да се неко могао досетити – а измењало се, вала, и градских управа и клупских, од јогурт дана до ових – па да постави плочу, макар плочицу, и да намернике подсети како овај објект постоји од 1898. године, а чиме мало ко на нашим просторима може да се подичи.

Ради се о другом. О вишедесенијској егзистенцији истог апсурда. Да граду коме је, без обзира на то која се политичка опција њим бавила, одувек било мрско да га сврставају међу повеће балканске вароши, већ који је себе вечито видео искључиво у Европи, има – гледајући у глобалу – стадион какав му, ајд тако нека се каже, не приличи. Новом Саду такав објект не припада, баш у једнакој мери као што није новосадски имати мост на баржама.

Привремено – може да прође. Док се не подигне бољи. Као трајно решење – не, хвала. Није овдашње. Навикло се, нека се нико не љути, на боље. И стадион је стидак овог господског града, чак и ако се нема у виду теза према којој ФК Војводина чини са Матицом српском и Српским народним позориштем тролист какав нико нема.

О вредностима рефлектора би се, превасходно, могли изјаснити антиквари, пошто основна функција сијалица на два стуба има, у ствари, секундарну улогу. Постављени су још 1967. и, од тада па до данас, у њих је инвестирано ко зна колико пара. Увек по мало, укупно много. Скоро увек када је постављано питање недовољног броја лукса, како гласи стручно образложење за полумрак на терену, посао је одрађиван. Ефекат је, међутим, остао мање-више исти.

Због расвете таква каква је, у Новом Саду више није могуће, ни преко сјајне везе, изборити се да се у ма којем европском такмичењу играју вечерње утакмице. Такође, сем у тренинг приликама, на Градском стадиону у Новом Саду не игра репрезентација још од почетка седамдесетих. Али када се дотакосмо тога, зар треба прећутати да питање рефлектора – просто невероватно – никада није навело ни људе из ФСЈ на размишљање, да не кажемо на акцију. Да граду, који припреме „плавих“ свако мало дочекује раширених руку, може на неки начин да се одужи, па да се заједнички, и са градским властима и са Војводином, извиди како би се проблем расвете могао коначно скинути с дневног реда. Одуживањем од стране ФСЈ, потписник ових редова, у сваком случају не сматра чин доделе Новом Саду организације утакмица младе репрезентације. Па, оне су одувек и биле и остале све друго сем прилика да се стигне до профита. Зарадити од њих је представљало врхунац маркетиншког умећа. И када год се, као, ФСЈ определио да овом граду да такав меч, то је аутора ових редова искључиво подсећало на оне којима змија у цепу чини саставни део

карактера када питају за столом у кафићу, „а ви, остали, нећете ништа, је ли?“.

Како би се, опет, могао назвати црвенкасти појас, што уоквирује травнати тепих стадиона? Атлетском стазом? Не! Коме је овде до шале? О озбиљном је реч. Ради се, такође, о некој врсти музејског експоната, о ономе што можда на неком стадиончићу на периферији може да представља атлетску стазу. Да ли је то Европа, да не говоримо.

Уколико би се, једино захваљујући неком трику, пронашао интересент да однесе стазу – не треба ништа да плати, само нека је носи – ваљало би га преварити скроз на скроз. Понудити му да одмах, када су му камиони већ ту, утовари и семафор. Клуб части, град части, свеједно ко плаћа ту туру, само нека носи семафор. Да убудуће брука буде мања. Таквог семафора нема, има ли неког ко тога није свестан, ни у ... Овде да станемо, да никога не увредимо.

Остало да спомињемо, вероватно, није потребно. Не треба. Довољно је речено.

Невоља са стадионом тим је већа што га, помало, уби комшилук. Из северног суседства добро очувани и увек дотерани СПЕНС, па споља гледајући, из приземља и са првог спрата северне трибине низ европско-новосадских локала, онда донекле срећен простор на западу. Онамо, Електровојводина преко булевара, тамо мало даље, све до бесмисла раскошни НИС.

Сва је срећа да има ко да спасава ствар, и што је исток онакав какав је, и што постоји јужна трибина, као и ружна зграда у којој раде судије за прекршаје.

Ако је у томе спас за стадион.

Уколико није, а није, онда се заклетом војвођинашу препоручује да се теши чињеницом да Војводина не станује ту. Ова адреса гласи: Градски стадион.

Што неутешеним чини сваког Ново-сађанина.

Влага Тодоровић

Навијачка група:

„СТАРА ГАРДА – СЛАНИНАРИ“

Основани смо 1991. године али као СЛАНИНАРИ постојимо од 1978. године. Има нас око 60 активних чланова са чланским картама и преко 100 симпатизера и присталица.

Махом се ради о навијачима између 30 и 40 година старости, а има и млађих и старијих.

На стадион долазимо у континуитету последњих 15 - 25 година на све утакмице.

Налазимо се на средини источне трибине већ 23 године.

Образовна структура: од занатлија до интелектуалаца.

Заштитни знак групе је торањ на Петроварадинској тврђави и кригла пива којег можемо доста да попијемо, али у томе не претерујемо. Услов за учлањење је бар 5 година навијања за ВОШУ.

Имамо своја два представника у Скупштини клуба. Вођа навијачке групе је легендарни навијач Војводине МИЛОШ ЗЕМЉАНАЦ звани ФАЛЕ који је у претходних 30 година гледао преко 1000 утакмица Војводине и има преко 150 гостовања. Финансирамо се из чланарине и продаје навијачких реквизита које сами штампамо. До сада смо урадили четири врсте мајица, качкета, шеширића и зимских дуксева, а у преми су и шалеви.

Окупљамо се у ресторану „Калипсо“ и кафеу „Стинг“, а често одлазимо и на „Шодрош код Јеле“ где кувамо паприкаш. Не мрзимо

друге клубове ни навијаче (али не симпатишемо режимске тимове). Ужасавамо се дивљачких и ружних назива навијачких група, хулиганства и сваког јаког примитивизма. Зашто? Зато што смо навијачи клуба који има грађанску традицију из „српске Атине“ и припадност клубу и навијање сматрамо врстом културе и начином живота. Уз навијање ми се дружимо и забављамо, а ако је противник бољи, ми му честитамо!

Ни са једном управом нисмо у посебно пријатним односима, јер према свима настојимо да се односимо критички и тражимо рад и резултат. То дајемо себи за право с обзиром да смо толико дуго присутни на стадиону. На гостовање идемо о свом трошку и тамо се дружимо и обилазимо знаменитости. Када је освојена титула 1988/89. године били смо на гостовању у Загребу, Сплиту, Сарајеву, Зеници итд. Деведесете године чланови „Старе гарде“ су били на Светском првенству у Италији.

Дали смо и свој скромни допринос демократизацији друштва – чланови „Старе гарде“ су у последњих 20-ак година у борби за демократију хапшени, привођени и тучени.

Наше мишљење о чињеници да постоје три навијачке групе у ФК Војводини јесте позитивно, јер се тиме развија такмичарски дух и све групе се труде да буду што бројније и што боље организоване.

ХИМНА

Са истока песма с'ори
Стара гарда Вошу воли
и за њу се богу моли.
„Најред Воша“ – сви у ђлас
Стара гарда је уз вас.

Војвођанске ми смо доле
и бећари Новога Сада,
зовемо се Стара гарда.
Све док сија зрак светлости
са Вошом смо до вечности.

Нек се ноћас живо тјочи,
на тамбури брује жжжж,
сланинар сам из равнице.
Зајмо кригле сад у вис
и за Вошу сви на бис.

ГОСТ ИЗ ЕНГЛЕСКЕ

Током августа гост нашег града био је Мајк Ван Влек из Престона (Енглеска). Велики заљубљеник у фудбал и навијач Болтона и шкотског Хартса, Већ трећи пут долази у Југославију ('96. је гледао меч Звезда-Хартс. Ово је била његова прва посета Новом Саду, а између осталог под „обавезно“ је био и у обиласку стадиона Војводине, где је Илија Пантелић Мајку поклатио Алманах и први број клупског часописа „Моја Воша“.

Мајк је пожелео да током свог боравка у Србији (Београд и Нови Сад) оде и на једну утакмицу Војводине...

Пошто је гостовање у Железнику било прво

по редоследу, Мајк се обрео на гостујућој трибини заједно са групом навијача Војводине.

„Војводина је била боља, Железник је играо грубо, а судија је то толеришао. Да је било мало више среће и бољег суђења, Војводина би сигурно победила“. Приликом одласка Мајк је на опроштају рекао: „Диван град. Радо бих живео овде. Предиван центар, добар ноћни живот, пуно кафића... А шtrand... Најлепша речна плажа - за опуштање и уживање. Ипак, на првом месту домаћа кухиња и гостопримство и гостољубивост људи које сам упознао. Сам град је много мирнији и опуштенији од Београда и сигуран сам да нећу дуго чекати на поновни долазак у Нови Сад... И још нешто што је мени битно: Нови Сад је уточиште панка и један од ретких градова у којима је панк музика и даље веома популарна.

IN MEMORIAM

Последњи поздрав нашем

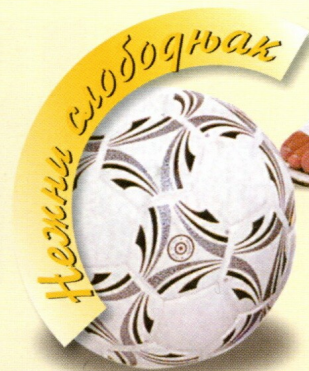

ВЛАДИЦИ

Завек твоја ФИРМА-Ф. К. В.

(1387)

НА КРАЈУ ПОЧЕТАК

Фудбал је као идеја зачет у Енглеској, до максимума развијен у Бразилу, а свој крај је дефинитивно доживео у Југославији“, говорила је читава нација након неуспелог покушаја наших репрезентативаца да се квалификују за предстојеће Светско првенство у Јапану и Кореји. Први пут у историји нашег фудбала мишљења спортиста посленика и „посматрачког пука“ била су уравнотежена и исказивала су се искључиво са две речи: „Сајонара, плави!“.

Упркос свим малициозним изјавама на нивоу националне лиге, фудбал је и даље живео, а поједини клубови (не морам ни да подвлачим да се ова синтагма односи на моју сентиментал-патриотску припадност великој групи „Фирмоваца“ или „Ред Фирмаша“, свеједно је јер су обе уједињене око „пројекта Војводина“) показали су да и поред црних облака надвијених над фудбалским голом Југославије има наде за оне чији се свакодневни посао своди на беспопштне покушаје гађања у рупу на делирично задовољство свих клупских фанова.

Наиме, на крају ове године (читај јесењег првенства) требало би се вратити тристотинак дана уназад, зажмурити и извући добар маркетиншки потез из учињеног.

Турбуленције у вредносном и квалитативном систему нашег фудбала, очитовале су се и на микро плану какав је Војводина, али с обзиром да сам годинама које носим иза себе савла-

дала мудру и тешку лекцију да са памћењем треба бити селективан, и то у оном правцу који говори о деменцији када је у питању ружно и давању предности лепом и корисном.

Нормално, у таквој подели предност увек дајем оном непотребнијем, дакле, лепом, јер оно у принципу никоме ништа не доноси у стварном смислу, изузев носиоцима овог епитета.

На крају ове године већина новосадских удавача морала је у својим иним-тефтерима прекрижити још једног од потенцијалних „добрих партија“, тако малобројних у нашој вароши – хитроног младића, носиоца функције Вошиног спортског директора – Мирослава Тањгу.

Наиме, негдашња одбрана „црвено-белих“ оклизнула се о луди камен, не успевши да се одбрани од самога себе.

После година запомагања и кукњава породице, пријатеља и познаника „да му је време да се скраси“, те је након „дербија извоженог у неколико етапа“ између тима М. Тањга – Р. Буквић, победа на домаћем терену остварена у корист нежнијег пола, резултатом 2:1, на обострано задовољство најмилијих им.

Са „корисним“ - ситуација је већ и „табеларно опипљива“. Одлуком Управе да на месту „поапха“ црвено-белих буде апсолутни професионалац који персонализује одговорност сваког члана екипе, ценећи га по учинку, а не према изјавама захвалности и оданости, на месту

„мозга тима“ нашао се Слободан Павковић, који Војводину преузима са дванаестог, а доводи је на пето место на табели.

Зато парафразирајући Елијаса Канетија, могло би се устврдити да Бобе стоји на узвишеном месту које му омогућава да „групу индивидуалаца преображава у целину, коју онда људима представља као готову тачку“. Наиме, сваки члан екипе доле на терену зна да га у сваком тренутку прате Његове очи. Само Он има схему читаве игре у глави, сви остали добијају само фрагментарна сазнања о властитој улози у игри. Покретима руке Он заповеда шта треба урадити, а скупљањем већа указује на оно што се мора спречити.

Да би „целину“ довео до савршенства, њему су потребна сва овлашћења. У свој мали микрокосмос он уводи ред, рад и дисциплину - нудећи за узврат компензацију у новцу и слави. Себе сматра фудбалским слугом, сентиментално везаним за Вошу којој жели вратити ловорике и блештавило минулих времена.

Суочени са потребом сваконедељног полагања рачуна пред фудбалским народом, прихватајући улагање за будућност, играчи Војводине на челу са перјаницом – Павковићем покушаће до краја првенства да нас изненаде. Да ли ће у тој жељи и истрајати – остаје нам да видимо.

Теодора Ж. Јанковић

ЧОЛОВЕК ВИЗИ

Коста Хаџи немерљиво је допринео настојању и стабилизацији најпознатијег новосадског фудбалског клуба

Међу великанима који су током скоро девет деценија постојања ФК Војводина оставили дубок траг на збивања у клубу и око њега, почасно место заузима Кости Хаџи. Ову изузетност за служио је сасвим оправдано не само оним ШТА је, него и КАКО урадио, оставши при томе личност без премца у клубу.

Ако је још донедавно била права јерес приписивати појединцу да је заслужан за било шта од општег интереса, онда је дошло време да се ова нелогична, типично комунистичка, „тековина“ исправи и каже права истина.

Са много повода и разлога може се претпоставити да је управо Коста Хаџи био један од оних у чијој глави се, заправо, родила идеја о оснивању Војводине, коју је група његових другова из шестог разреда гимназије одушевљено прихватила и спровела у дело. Јован Љубојевић, Раденко Ракић, Владимир Милићев, Гојко Ружић, Урош Чаковац, Душан Хинић, Ђорђе Шијаков, Каменко Ђирић, Ђорђе Живанов, Бранко Госпођиначки и други, препознали су у томе жељу и потребу младих новосадских Срба да добију свој клуб у коме ће се окупљати и бавити спортом, који је чинио прве кораке на овим просторима.

Фудбал и адвокатура

Потврду изреченом свакако представља све оно што је Коста Хаџи учинио у Војводини и за њу током тих првих година, али и потоњим децетлећима. Као човек визије и дела, храбро се

упуштао у све што је могло бити корисно за клуб и фудбал и по томе је био далеко испред савременика.

– Фудбал и адвокатура били су очеве животне опсесије којима је остао привржен до краја живота – каже Коста Хаџи млађи. – Игра га је опчинила још као гимназијалца, мада се више посветио ономе што се збивало ван терена. Била је то нека чудна приврженост, нешто у чему је

пис налази се и на пуномоћју за разговоре са ФК Јуда Макаби о заједничком уређењу и коришћењу игралишта „Карађорђе“, где се налази и садашњи стадион, које им је уступио градски Савет уз симболичну накнаду од једног златног динара, годишње.

Силом прилика, од 1922. до 1924. водио је тренинге Војводине, да би, свестан да клуб тако неће далеко догурати, својом предузимљивошћу ангажовао првог професионалног стручњака. Био је то Бечлија Ото Нећас, угледни аустријски репрезентативац, који је добро знао свој посао. Наследио га је познати халф „Рапида“ Ото Хамачек, а потом и Вили Шурман. Захваљујући добрим учитељима, новосадски „црвено-бели“ су видно напредовали и постижали завидне резултате.

– Наш тим се у то време одлично пласирао у првенству Подсавеза, а учествовао је и у финалу државног шампионата – забележено је сећање Косте Хаџија. – Војводина је играла леп и технички дотеран фудбал, што је било од велике важности за популаризацију овог спорта.

Рат покварио планове

После мукотрпног али успешног пробијања, Војводина је у предвечерје Другог светског рата успела да стаје у стабилан клуб. Тим који су сачињавали Плац, Мајтан, Попеску, Хас, Пожега, Живковић, Медарић, Шосбергер, Рогић, Михајловић и Велкер, свакако је био један од најјачих у аналима клуба и, кажу, сасвим дорастао да се упусти у равноправну борбу са најбољима у Југославији.

гр Костиа Хаџи

уживао и волео да ради. У нашој породици име Војводина одувек је значило нешто узвишено, нешто што се поштује и воли. Ваљда није било пречих ствари које је требало урадити, до оних на добробит клуба!

Ништа вредно и значајно у време када су ударани темељи данас угледне и велике Војводине, није урађено без Косте Хаџија. Његов пот-

МЕРИ ДЕЛА

Повратак из Уругваја (др Хаџи десно)

– У Новом Саду је у то време потпуно сазре-
ло расположење да се иначе солидан састав још
више ојача и изједначи са клубовима из Београ-
да, Загреба и Сплита – чули смо од Косте Хаџија
млађег. – Тата је већ био средно да одлични гол-
ман Срђан Мркушић као инжењер добије запо-
слење код Ђоке Дунђерског на Камендину. Били
су у изгледу и други познати играчи, али је ове
лепе планове и жеље спречило избијање рата.

Када је по ослобођењу обновљен рад, а по-
том фузијом три новосадска фудбалска клуба
дошло до укидања имена Војводина, Коста Ха-
џи није могао да се помири с тим и све до 1954.
није одлазио на утакмице. На иницијативу тада
познатог фудбалског радника Андраша Ковача,
делегација већ три године пре тога поново ФК
Војводина, у којој су били Ваја Богдановић, Си-
ма Милованов и Вујадин Бошков, посетила је
једног од оснивача и Коста Хаџи се, на опште
задовољство, вратио свом чеду, поставши ка-
сније изабран за доживотног почасног председ-
ника. Ако је ико заслужио такво признање, онда
је то управо био тај човек.

Мада му је Војводина увек и на сваком месту
била најпреча, њен напредак и просперитет, Ко-

ста Хаџи је био високо цењена личност и у фуд-
балској организацији Југославије. С обзиром да је
имао овлашћена пуномоћја неколико подсавеза, а
тима и скоро четири петине укупног броја гласо-
ва(!), познати новосадски адвокат је одиграо пре-
судну улогу када је 16. марта 1930. године, на Ван-
редној скупштини Југословенског ногометног са-
веза, донета одлука да се овај орган из Загреба
пресели у Београд. Том приликом био је изабран
и за једног од тројице потпредседника Савеза. Ка-
сније је, уз свој редован посао, пуних шест година
био генерални секретар ФСЈ. У опростажној речи
на сахрани др Косте Хаџија, Михајло Андрејевић,
једини југословенски представник у руководећим
телима ФИФА до сада, рекао је да ФСЈ није имао
бољег генералног секретара.

Велико признање и част, указано је нашем
суграђанину када му је било поверено да буде
вођа репрезентације Краљевине СХС на Првом
шампионату света, одржаном 1930. у Уругвају.
На том првенству Југословени су остварили и
највећи досадашњи успех на турнирима најви-
шег ранга – били су трећи! 🐾

Владимир Вујин

Тако је морало бити

– Наравно, сећам се очевих прича о путу
у Уругвај и догађајима у тој земљи за време и
после шампионата – истиче Коста Хаџи мла-
ђи. – Наша репрезентација је у Јужну Амери-
ку пловила неколико недеља немачким бро-
дом „Кап норте“. Храна је била лоша, а сва-
кодневно „концертирање“ војне музике је
нервирало све путнике. Наши фудбалери су
одржавали кондицију трчећи по палубама,
или скачући у ђаковима.

Дочеку југословенске репрезентације
присуствовао је и тадашњи председник ФИ-
ФА Жил Риме, чије име је дуго година носио
трофеј намењен прваку света. Наши исељени-
ци, углавном пореклом из Хрватске, демон-
стрирали су против „крваве диктатуре“, али
је отац брзо успео да их придобије и касније
су углавном листом навијали за Југославију.

Када су тамошњи новинари упитали вођу
наше екипе ко ће бити победник групе, он је
без предомисљања изјавио: Југославија. Ко-
ментар репортера био је: „Вођа југословенске
репрезентације је или луд, или – безобразан!“.
Да није ни једно ни друго, показале су победе
над Бразилом (2:1) и Боливијом (4:0). У полу-
финалу наши су изгубили од домаћина (1:6),
при чему су Уругвајци изједначајући гол по-
стигли, после оног „историјског“ дуплог „па-
са“ полицајца поред терена са једним домаћим
нападачем...

– Господине, немојте се узрујавати – рекао
је после тога Жил Риме Кости Хаџију. – Једно-
ставно, Јужноамериканци су морали победити,
јер ми не бисмо изнели живе главе одавде!

Краљ Александар каблограмом је чести-
тао изванредан успех југословенским фудбале-
рима у Уругвају. По повратку у Београд, суве-
рен је понудио Хаџију да буде министар спорта,
али је овај љубазно захвалио, рекавши да је у
опозицији, пошто је био члан Самосталне демо-
кратске странке Душана Бошковића. 🐾

ЈАВОШУ

Лена Богдановић, глумица СНП-а Фото: Драгутин Савић

Ovoj zemlji je potreban oslonac

*Mi imamo jasnu politiku.
Hoćemo da budemo
Vaš pouzdani oslonac
u svakodnevnom životu
i poslovanju.*

CONTINENTAL BANKA

mesto vašeg oslonca

FKVOJVODINA ★ COM

www.cont.co.yu

something different

www.marcons.co.yu

021 421 511

marcons

MARKETING COMPANY NOVI SAD

oficijelna marketinška agencija FK Vojvodine

FK VOJVODINA ★ COM